

Forfatter: Skjoldborg, Johan

Titel: Udrag fra Nye Mænd

Citation: Skjoldborg, Johan: "Nye Mænd. Fortælling", i Skjoldborg, Johan: *Nye Mænd. Fortælling*, 1917, s. 155. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-skjold_04-shoot-idm140294661488496/facsimile.pdf (tilgået 25. juni 2024)

Anvendt udgave: Nye Mænd. Fortælling

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Sejrherre for alles Øjne gik ud af Stuen med hende ved Haanden.

Der kom et lille Ophold. Kræn Spillemand hvilede Haanden paa Laaret, som om han var til Hest, og saa hen for sig i dybe Tanker.

Lidt efter kom Lise Snedkerhjærg forbi Gangkammeret, og dér i Halvmørket saa hun Per og Line staa og kysse hinanden.

— — De tre, Lise, Laust og Per, fulgtes ad fra Gildet, da de skulde samme Vej. Men de snakkede ikke sammen under hele Turen. Da de kom til de to Søskenes Gaard, gik Laust mit ind uden Ord, men Lise tøvede.

„Du har ikke været rar i Aften, Per,“ sagde hun i en lidt streng Tone.

„Ikke?“ svarede han og smilede godt.

Hun saa hans Ansigt i Morgenens Dæmringslys og lagde sig pludselig ind til ham. „Men a kan ikke være vred paa dig længere. A kan ikke, Per!“

Han kyssede hende til Farvel. —

Per var helt ør, ikke af den Smule, han havde drukket, men af Nattens Legen og Stemningsskifte; og han kunde intet fornuftigt tænke paa for Musikken, der stadig summede i hans Øre, Valse, Hamborg og alskens Ture. Han var ogsaa træt og forvaaget. Det lød hel underligt med Hanerne, der galede rundt om i Gaardene, syntes han; han plejede altid før at høre den Lyd, naar han var udhvilet. Det var ogsaa sært at se Folk sætte Mejerispande ud til Vejen og gennem Vinduet at se Enkeskrædderen bøjet over Sytøjet under det blege Lampelys.

Søvnig og sløvet naaede han hjem til Hyldgaard.

Da staa Mette der pludselig lige foran ham i hele sin spændte Styrke og fuldmodne Ungdomsglans. Det var, som Solen stod op. Hendes blanke, gyldne, smukt opsatte Haar kronede som sædvanligt